βαίως εἶσθε ἱκανὸς νὰ δώσετε εἰς ἄλλους τὸν ἐπίγειον παράδεισον. Ἀλλὰ — ἀλλά! Ἀλλ' ὄχι! Δὲν κάνω καλά, συγχωρήσατέ με, κύριε κόμης, καὶ ἀπαλλάξατέ με ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσιν, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβα διὰ τῆς ὑποσχέσεώς μου. Πῶς εἰμπορῶ ἐγὼ νὰ κρίνω ὀρθῶς περὶ οἱουδήποτε πράγματος; Ἐγώ, ἡ ὁποία δὲν ἔχω καμμίαν πεῖραν τοῦ κόσμου! Οὔτε δικαίωμα ἔχω —»

«Ὤ, ὄχι, εἰμπορεῖτε πολὺ καλὰ νὰ κρίνετε· εἶσθε παρὰ τὴν ἡλικίαν σας ἐκτάκτως ὥριμος, καὶ τὴν ἔλλειψιν τῆς πείρας ἀναπληροῖ ἡ νοημοσύνη καὶ ἡ εὐαισθησία σας, ἡ ἔμφυτος αἴσθησις τοῦ ὀρθοῦ καὶ τοῦ μὴ ὀρθοῦ.»

«Λοιπὸν» εἶπεν ἡ νεᾶνις μετ' ἀποφασιστικότητος «Σᾶς λέγω λοιπόν, ὅτι κατὰ τὴν ἰδέαν μου — ἂν δὲν ἀπατῶμαι — ἡ ἀδελφή μου ἔχει μὲν βεβαίως χαρακτῆρα καὶ εἶναι πλήρης ἀφοσιώσεως εἰς τὰ καθήκοντά της, ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ ἀγάπην, ἔρωτα! . . . μόνον ἡ λέξις «ἀγάπη» τῇ εἶνε γνωστή.»

Ὁ Καϊῦ ἐξεπλάγη — ἐξεπλάγη, διότι ἤκουε τὰς ἰδίας του ἀμφιβολίας καὶ ὑποψίας ἐπιβεβαιουμένας ὑπὸ τοῦ νεαροῦ καὶ ἀπείρου κορασίου. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐχώρισε τὸ ψυχρὸν λογικὸν ἀπὸ τῶν ὁρμῶν τῆς καρδίας του, τοῦθ' ὅπερ σπανίως ποιοῦσιν οἱ ἐμπαθῶς ἐρῶντες.

Ἐφαντάζετο τὴν μικράν του Καρμελίταν, τὴν ὁποίαν μετὰ τοσοῦτον ἀπείρου στοργῆς καὶ τρυφερότητος ἠγάπα, ἀναπαυομένην εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ κλαίουσαν, ἔβλεπε δὲ συγχρόνως τὴν ψυχρὰν ὄψιν τῆς γυναικός, ἥτις — εἰ καὶ συνεπείᾳ ἴσως τῆς πείρας ἣν ἔλαβε καὶ τῆς διαψεύσεως τῶν ἐλπίδων της — οὐδὲν ἄλλο ἐγίνωσκε καὶ οὐδὲν ἄλλο εἶχεν ὑπ' ὄψει εἰ μὴ τὸ ἐγὼ της.»

«Δὲν δύναται νὰ ἀγαπήσῃ» ἐπανελάμβανε καθ' ἑαυτὸν ὁ Καϊῦ σιωπηλῶς. Τῷ ἐφαίνετο ἤδη ὅτι ἵστατο ἐνώπιον ἀβύσσου. — Καὶ ὅμως — δυσηρεστεῖτο διὰ τὴν πληροφορίαν ἣν ἔλαβε καὶ ὠργίζετο σχεδὸν κατὰ τῆς πληροφορησάσης αὐτόν.

Αἰωνίως ἄλυτον μένει τὸ αἴνιγμα, διὰ τί ὁ δημιουργὸς ἐνεφύτευσεν ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων τὸ ἔνστικτον τοῦ μὴ ὀρθοῦ καὶ τοῦ διαστρόφου μὲ τοσοῦτον βαθείας καὶ ἀναποσπάστους ῥίζας.

Ὑποσκάπτομεν αὐτὰς ἐνίοτε, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκσπῶμεν αὐτὰς ἐντελῶς, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τρέφομεν καὶ αὐξάνομεν αὐτὰς διὰ σκέψεων κολακευουσῶν τὴν ἡμετέραν φιλαυτίαν.

Αὐτὸ τοῦτο ἔπασχεν ὁ Καϊῦ, αὐτὸ τοῦτο συνέβαινεν ἤδη εἰς τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὅστις εἰς ὅλας τὰς ἄλλας περιστάσεις ἤξευρε νὰ εὑρίσκῃ μετὰ νηφαλιωτάτης φρονήσεως τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ δίκαιον.

«Ἐπανέρχομαι εἰς τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἐθίξαμεν, κόμησσα,» ἤρχισεν ὁ Καϊῦ, νικηθεὶς πάλιν ἀμέσως ὑπὸ τοῦ πάθους. «Βλέπετε τὰ πράγματα διὰ τοῦ ἰδικοῦ σας πρίσματος. Σεῖς αἰσθάνεσθε μετὰ περισσοτέρας ζωηρότητος ἢ ἡ ἀδελφή σας, διότι εἶσθε καὶ νεωτέρα. Ἡ ἔκφρασίς σας ἦτο πολὺ αὐστηρά. Δὲν πρέπει νὰ κρίνετε τόσον ἀδίκως.»

Ἡ Μερτσέδες ὕψωσε τοὺς ὤμους. Ἤθελε νὰ ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἐχαμήλωσε μόνον τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της ἀνέβλυσαν δάκρυα. Δὲν ἦσαν δάκρυα διαψευσθέντος ἔρωτος — ταῦτα ἔρρευσαν βραδύτερον μετὰ διπλασίας σφοδρότητος — ἀλλ' ἦσαν δάκρυα μετανοίας, τὰ ὁποῖα ἀνέβλυσαν ἐκ τῆς εὐγενοῦς ταύτης καρδίας!

Ἡ ταραχὴ τοῦ Καϊῦ δὲν εἶχε διαφύγῃ τὴν προσοχήν της. Δὲν ἤκουσε μόνον τοὺς λόγους του, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἠσθάνθη. Ὁ Καϊῦ ἠγάπα τὴν ἀδελφήν της, καὶ αὕτη, ἡ Ἰουλία, ἠγάπα ὡσαύτως τὸν Καϊῦ. Καὶ τώρα αὐτή, ἡ Μερτσέδες, ἔρριψε σπινθῆρας δυσπιστίας μεταξὺ αὐτῶν καὶ κατέστρεψεν ἴσως τὰς ἐλπίδας ἀμφοτέρων!

«Εἶσθε τεταραγμένη;» ἠρώτησεν ὁ Καϊῦ ταχέως καὶ μὲ τεταπεινωμένην φωνήν. «Σᾶς παρακαλῶ, μὴ κλαίετε! Τί ἔχετε; τί σας ἐλύπησε;»

Οὐδεμία ἀπάντησις.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἠκούσθη ὁ κρότος πλησιαζόντων βημάτων καὶ ὁ Καϊῦ ἐπανέλαβε τοὺς λόγους του μετὰ περισσοτέρας θερμότητος.

«Ἤμην ἀπερίσκεπτος, ἤμην ἀνόητος. Ἔχετε δίκαιον» εἶπε μετ' ἀγωνίας ἡ κόρη, «λησμονήσατε ὅ,τι σᾶς εἶπα.»

Καὶ ταχέως ἐγερθεῖσα ἐγένετο ἄφαντος μεταξὺ τῶν δένδρων.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. ΒΙΚΤΩΡ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ (ἐν σελ. 81).

2. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 85).

3. Μ' ΑΓΑΠΑι — ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑι... Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Pram-Henningsen (ἐν σελ. 89).

4—5. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΡΩΜΟΥΝΙΑΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ καὶ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΡΩΜΟΥΝΙΑΣ ΚΑΡΟΛΟΣ Α'. (ἐν σελ. 92).

Ὁ λαοφιλὴς ἡγεμὼν τοῦ ὁποίου ἡ εἰκοσιπενταετηρὶς τῆς ἐπὶ τὸν θρόνον ἀναρρήσεως μεγαλοπρεπῶς καὶ πανδήμως ἑωρτάσθη ἐν Ῥωμουνίᾳ τῇ 10. πάρελθ. Μαΐου ἀνήκει εἰς τὸν ἐνδοξότατον τευτονικὸν οἶκον τῶν Χοχενζόλλερν. Μετὰ τὴν ἀπέλασιν τοῦ ἡγεμόνος Κούζα, μὴ ἀποδεξαμένου τὸ ἡγεμονικὸν στέμμα τοῦ κόμητος τῆς Φλάνδρας, ὁμοφώνως ἐξελέχθη τῇ 8 Ἀπριλίου 1866 ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας ὁ πρίγκηψ Κάρολος. Πόσον εὐφροσύνως ἐχαιρετίσθη ὑπὸ σύμπαντος τοῦ ρωμουνικοῦ ἔθνους ἡ ἐκλογὴ αὕτη ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας, ἥτις διὰ ψήφων 685,969 κατὰ 224 μόνον ἐπεκύρωσεν αὐτὴν καὶ ἀνεγνώρισεν ὡς ἡγεμόνα τὸν νεαρὸν πρίγκηπα.

Εἴκοσι καὶ πέντε ὅλα ἔτη παρῆλθον ἔκτοτε. Σοβαρὰ γεγονότα διεδραματίσθησαν ἐν τῷ μεταξὺ ἐν τῇ παρὰ τὸν Ἴστρον χώρᾳ, ἐπιδράσαντα ἐπὶ τῆς τύχης αὐτῆς· τῶν γεγονότων τούτων συνέπεια ὑπῆρξεν ἡ ἀνακήρυξις τῆς Ῥωμουνίας ὡς βασιλείου καὶ ἡ στέψις τοῦ ἡγεμόνος Καρόλου ὡς βασιλέως, τῇ 10 Μαΐου 1881.

Ὁ πανηγυρισμὸς τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος ταύτης δὲν εἶνε ἁπλῆ χρονολογικὴ ἐπιμνημόσυνος ἑορτή, ἀλλ' εὐγνώμων πανηγυρισμὸς τῆς δράσεως ἀγαθοῦ ἡγεμόνος ἀφιερώσαντος ἑαυτὸν ὅλον εἰς τὴν εὐημερίαν τοῦ ἔθνους του.

Ἡ ἐν Βουκουρεστίῳ ἑλληνικὴ παροικία θέλουσα νὰ συμμετάσχῃ τῆς χαρᾶς τῆς χώρας ἐν ᾗ φιλοξενεῖται καὶ νὰ διατρανώσῃ τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ ἔθνος μεθ' οὗ οἱ Ἕλληνες συνδέονται διὰ δεσμῶν αἵματος καὶ ἀναμνήσεων, καὶ θρησκείας καὶ συμφερόντων, πρὸς δὲ τὸν βαθὺν αὐτῆς σεβασμὸν πρὸς τὸν ἄνακτα τοῦ ἔθνους τούτου, συνελθοῦσα ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς αὐτόθι ἑλληνικῆς πρεσβείας ἐξελέξατο ἐπιτροπείαν ἐκ τῶν κκ. Ν. Χρυσοβελώνη, Χρήστου Ζάππα, Ἀρ. Βοσκώφ, Μ. Βρετοῦ, Β. Παπαζόγλου, Ἀθ. Νικολοπούλου καὶ Π. Καραβία, ἥτις παρουσιασθεῖσα εἰς τὰ ἀνάκτορα συνεχάρη ἐν ὀνόματι τῆς ἑλλ. παροικίας τὴν Α. Μ. τὸν βασιλέα Κάρολον ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσεώς του.*)

*) Εἰκόνα καὶ ἐκτενῆ βιογραφίαν τῆς Α. Μ. τῆς βασιλίσσης τῆς Ῥωμουνίας ἥτις πρὸς τῷ βασιλικῷ στέμματι φορεῖ καὶ τὸ στέμμα τῶν Μουσῶν εἶνε δὲ περιώνυμος ὡς Κάρμεν Σίλβα, ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ ἀρ. 8 τοῦ ἔτους 1880.